

У формалізованому вигляді земельні відносини в місті вимагають нових методів управління землекористуванням. У контексті вдосконалення земельних відносин на рівні територіальної громади має бути створено ефективну систему плануваннявикористання земель територіальної громади, як результат – можливість усунення юридичних перешкод на шляху вільного обігу землі серед громадян та юридичних осіб, а також гарантування прав власності на землю й землекористування, організація використання земель на платній основі, забезпечення їхніх охорони та збереження в інтересах територіальної громади, населення країни в цілому.

Цілком очевидно, що з реформуванням земельних відносин підвищується соціальна напруга і змінюються виробничі відносини. Це пов'язано з деякими чинниками об'єктивного і суб'єктивного характеру, до яких можна віднести незацікавленість органів влади у веденні достовірного земельного кадастру, а також велику кількість землекористувачів та власників землі та великий обсяг роботи, її немалу вартість.

Список використаних джерел

1. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 трав. 1997 р. № 280/97-ВР. – Режим доступу : <http://www.portal.rada.gov.ua>.
2. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 9 квіт. 1999 р. – Режим доступу : <http://www.portal.rada.gov.ua>.

Володимир ПОСТНІКОВ

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль

ОСОБЛИВОСТІ ТА НАПРЯМКИ РЕАЛІЗАЦІЇ СУЧАСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОМУНІКАЦІЙ В ОРГАНІЗАЦІЇ

Впровадження сучасних інформаційних технологій в систему управління організацією вимагає чіткого визначення сучасних сутності, структури, функцій, можливостей та тенденцій їх розвитку. Також доцільним видається окреслення базису щодо налагодження дієвої та функціональної системи комунікацій в організації. Таким чином, визначення основ щодо забезпечення системи комунікацій в організації на базі використання сучасних інформаційних технологій та визначення їх напрямів розвитку в сучасних умовах є одним з головних завдань в діяльності сучасної активної організації.

В останні роки значного поширення набуває інформатизація суспільства, що визначальним чином впливає на організаційні та методичні аспекти планування та здійснення управлінської діяльності. В сучасному інформаційному суспільстві значна роль відводиться інформаційній парадигмі організації управлінської діяльності. В сучасних умовах розвитку науково-технічного прогресу, розвитку технологій та підвищення темпів отримання та обробки інформації, розробки та прийняття рішень вимагає

від сучасних менеджерів використання актуальних інструментів, здатних спростити та підвищити ефективність виконання повсякденних функцій.

На чільне місце серед ресурсних компонентів організаційно-методичних процесів виходить інформація, знання та ефективний доступ до них. Оптимізація організації управління економічними процесами і діяльності організації має відбуватись шляхом впровадження системи збору, опрацювання, збереження та забезпечення доступу до використовуваної в роботі інформації, реалізованої на основі технології комунікації працівників організації. Таким чином, ми отримуємо дієву базу даних про стан та діяльність організації, що слугуватиме інформаційною базою для прийняття організаційно-розпорядчих управлінських рішень.

Використання інформаційно-комунікативних технологій призводить до перетворень в теорії, методології та організації зв'язків та управлінні сучасною організацією. Використання інформаційних технологій забезпечує зростання рівня контролю за розподілом, використання та оцінкою ресурсів організації шляхом відкритого доступу до такої інформації всіх зацікавлених осіб та автоматичної фіксації параметрів.

Перспективним напрямом використання інформаційно-комунікативних технологій в управлінні є використання систем електронного документообігу в діяльності організацій. Електронний документообіг, згідно Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг», це сукупність процесів створення, оброблення, відправлення, передавання, одержання, зберігання, використання та знищення електронних документів, які виконуються із застосуванням перевірки цілісності та у разі необхідності з підтвердженням факту одержання таких документів [1].

Електронний документ, в свою чергу, є документ, інформація в якому зафіксована у вигляді електронних даних, включаючи обов'язкові реквізити документа. Важливим елементом державного регулювання електронного документообігу є обмеження стосовно використання електронного документа як оригіналу. Зокрема в електронній формі не може бути створено оригінал свідоцтва про право на спадщину; інший документ, який, згідно із законодавством, може бути створений лише в одному примірнику (поки не буде створено централізованого сховища оригіналів електронних документів).

В сучасних умовах розвитку автоматизації документообігу організації має місце використання великої кількості програм, які не мають прямого взаємозв'язку з вирішуваною проблемою (текстові редактори, програми розпізнавання символів, системи електронної пошти). Зазначимо, що електронний документообіг крім організації руху документів охоплює етапи підготовки документів та вільний обмін інформацією з комп'ютерних мереж. На підставі завдань, що вирішуються програмним забезпеченням, можна умовно виділити п'ять категорій технологій: системи управління образами – вони перетворюють інформацію з паперових носіїв в цифровий формат, після

чого документ може бути використаний у роботі вже в електронній формі; системи управління потоками робіт, які розраховані на забезпечення руху об'єктів по наперед визначеним маршрутами. На кожному етапі об'єкт не може змінюватися. До об'єктів можуть бути прив'язані документи, але не документи є базовим об'єктом цих систем. За допомогою таких систем можна організувати певні роботи, для яких заздалегідь відомі і можуть бути прописані всі етапи; системи електронного документообігу, основним завданням яких є забезпечення бізнес-процесів, що орієнтовані на підтримку зв'язків в організації, як на одному так і на різних рівнях управління. Такі системи можуть бути універсальними, придатними до застосування в усіх сферах діяльності, так і орієнтованими на діяльність в певних специфічних сферах з особливими вимогами. Такі системи використовуються для організації документообігу в організаціях, управління різними видами робіт, управління записами та роботи і різного роду контентом, з яким працюють в організації; корпоративні системи електронного документообігу, які орієнтовані на підтримку функціонування корпоративної інфраструктури для формування, групової роботи над документами їх опублікування та надання доступу різним користувачам. Такі системи дуже схожі на системи забезпечення бізнес процесів. Проте, основною відмінністю є способи їх використання та поширення. Як правило такі системи є стандартним додатком на рівні з текстовими редакторами та електронними таблицями. З іншого боку, такі системи електронного документообігу спрямовані та широке використання в усіх сферах діяльності. Також вони орієнтовані на використання на рівні загальнокорпоративних технологій для будь-яких категорій користувачів; системи управління контентом, основним завданням яких є забезпечення контролю за створенням, доступом, контролем та доставкою документів та об'єктів до користувачів для подальшої роботи з ними. Як правило, представлення інформації у вигляді простіших об'єктів (не документів) сприяє спрощенню обміну інформації між місцями користувачів такої системи [2].

На основі зазначеного можна виділити основні функції, що виконують системи електронного документообігу. До таких функцій відносяться: збереження, індексація та пошук документів; підтримка канцелярії та діловодства; забезпечення маршрутизації та контролю виконання документів; формування звітів; забезпечення інформаційної безпеки; додаткові (специфічні) функції (для прикладу окремі системи електронного документообігу можуть мати інтеграцію з корпоративною поштовою системою, або з специфічним програмним забезпеченням, підтримка системи коротких повідомлень чи відео дзвінків між користувачами, підтримка функціонального вибору користувачем різних систем організації документообігу, відповідність чинному законодавству.

Реалізація такої системи забезпечуватиме зростання відкритості та

прозорості прийняття управлінських рішень, що сприятиме підвищенню розуміння прийняття таких рішень та довіри до них. З іншого боку прийняття прозорих та зрозумілих рішень забезпечить розуміння важливості їх якісного виконання, виконуючи там самим функцію мотивації працівників.

Таким чином, впровадження новітніх технологій в систему забезпечення комунікацій є процесом, з одного боку, реальним, а з іншого, незворотнім. Наявність визначених особливостей визначає необхідність удосконалення існуючих вирішень через впровадження нових функцій, або формування абсолютно нового комунікаційного середовища, яке здатне задовольнити існуючі потреби комунікаційного процесу [2].

Список використаних джерел

1. Про електронні документи та електронний документообіг : Закон України від 22.05.2003 № 851-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua/>.

2. Постніков В. С. Сучасні інструменти комунікації в організації / В. С. Постніков // Наука молода. Збірник наукових праць молодих вчених ТНЕУ. Тернопіль, 2014. – №21. – С. 61–68.

Богдан СЕНІВ

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ОЦІНКИ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ

Головною метою будь-якої держави є досягнення рівня економічної безпеки, яка гарантує активну участь у світовому розподілі праці, а також національний суверенітет і внутрішню стабільність одночасно. Одним із складових структурних елементів економічної безпеки є технологічна складова. Міжнародна практика демонструє, що досягнення технологічної складової економічної безпеки належного рівня неможливо без становлення народного господарства на шлях інноваційного розвитку. Одним з головних показників, що відображають стан національної економіки і перспектив її розвитку, є національна конкурентоспроможність. У сформованих умовах глобалізації, прискорення науково-технічного розвитку та міжнародного переміщення капіталу конкурентоспроможність підприємств і країн визначається більшою мірою здатністю економіки розробляти нові технології і реалізовувати інноваційні проекти.

Зусилля науково-технічних організацій, а також досягнення світової науки і техніки створюють інноваційний потенціал країни, від якого в значній мірі залежать швидкість науково-технічного та економічного розвитку країни, її галузей і рівень її науково-технічної незалежності. Отже, інноваційний потенціал - це узагальнена характеристика рівня розвитку в країні інженерної справи, науки, техніки, ресурсів і можливостей, які